

Fra Lysbotndalen

Det er veldig med gress i år. Men hva gagn er det i alt dette, når man er så aldersstegen og uten hjelp for å høste inn alt det som kalles for gress og alt andet. Det blir på den måten å selge de få dyrene en har igjen for å unngå en «katastrofe» midt i en høy alder. Jeg er en av dem som står på falittens rand av den grun.

Jeg går nu inn i mitt 83 år, og klarer ikke større mer. Helsa er god og synet er godt, men hørselen er vistnok gått tapt. Jeg kom til verden på gården Skaaraas i Grasmyskogen den 25. mars 1882, man kan mindes i «detailler» ut gjennom alle årene fra jeg var et 2 års gammelt barn og kan huske hva som hendte i dagene framover så - å - si av alt av interesse, så hukommelsen er det ingen ting i veden med.

Skolepliktig alderen kom, og vi som «smågutter var svært interesserte, av alt vi så og hørte av Lofotfarerne som kom hjem da var vi som «høken» møtte opp i fjæresteinene da Fembøringen blei halt opp i Flomålet og opp skipningene av «rasket» tok til.

Og her luktete det av råtne torskehode hanker, gammel fisk og lever som karene hadde med seg. Brennevinet var billig i de tider. Han gamle «Falk» i Risvær hadde nok av den sorten. Det var skåling i det store og hele det bruktes ord som ikke er egnet for å komme på trykk. Både jeg og de andre ungene blei budt på «Lofotkringler» og brennevin og vi sa ikke nei takk, og følgen blei deretter. På den måten lærte vi å drikke, og blei glad i «vodka» som det het på russisk.

Namnene på hovedmennene orker jeg ikke si, men vi hørte det snaktes i særlig «en». Nils Andreas har vært heldig, han har Storlott osv. Den etter den var godt «snytt» ravende i fjeresteinene og bante og snakket «stygt» osv.

Å jo, det var liv i blant de hengangne fiskere. Det var flere hester nede og tok lass på sledene som bestod av melsekker, hodehanker fisk, men det luktete surt. «Lofot-lukt» sa karene og likte den slags stank.

Disse er minner fra min barndomstid som jeg vistnok aldri kommer til å glemme og ofte dveler jeg ved tanken om de morsomme dagene som aldri kommer igjen. Eia var vi dere nå.

Med aktelse og hilsner til alle «Senjens Blads» lesere.

Bukkemo i juli 1964

PEDER SKAARAAS

Senjens Blad 24. juli 1964.

OCR – Lenvik Museum 2005.